

Lógó fülű kis haver

(Naplórészlet)

Akit csak Zokninak hívsz, mert tudod, hogy nem sértődik meg, hiszen a legjobb barátod, még akkor is, ha naponta ezerszer lezoknizod, és nyújtod a fülét lazán ide-oda huzigálva. Zokni csak néha vakkant, akkor is legföljebb azért, hogy hagyd őt békében szunyálni...

A dolgok akkor kezdtek megfordulni, amikor már nem azért kocogtam Zokni után, hogy ő peckesen billegjen a pórázát felcsatolva, s szimatolja ki a világ titkait, hanem azért, hogy én is megértsem Zokni világát. Kutyaszerkóban ébredni csodának számít-e? Mert így elsőre azt mondanám, olyan lett minden, amerre nézek, mint egy idegen galaxisban. Csak az illat, csak az számít, messziről megérezem az erdő és a cserjés illatát, kiszagolom a tavaszt, a mókusodúkat, vakondtúrásig vezetlek, de a benzin árát tőlem ne kérdezd, mert nem értek japánul.

Az ember egy szép napon arra ébred, hogy Zokni szeretne lenni, s ha a Teremtő kegyes, egy hosszú álom erejéig megzoknisodik az ember, és megvakarja saját füle tövét, mielőtt világgá megy.

Sicc, te vicc, tán te nyerítsz?

Porhanyó és Porhapó a falu legutolsó házikójában lakott, Kérgesen, nem messze a titokzatosan bugyogó tavacsjától, amelyben állítólag nem éltek már évtizedek óta halak. Ők mégis minden délután ott csónakáztak a zsebkendőnyi vízen, ütötköpött ladikjukat már kikezdte az idő férges foga, de ők egyre csak azt hajtogatták viccesen: „Ahol lakunk, Kérges, az idő foga férges, mégse legyél mérges!”

Ellódultak a parttól azon a különleges napon is, amikor a tücskök megnémultak, és a bugyogás hangja még jobban felerősödött.

„Miért bugyog egy tó?” – töprengett Porhanyó, de nem akaródzott néki ezen lamentálni a vénemberrel, így csak annyit motyogott, amikor már mozdultak az evezők a fehéres-szürkés szakállú öregecske kezében, hogy „Hé, te, hoztunk-e zsákot, mert ha nem, mibe fogjuk ki az aranyhalat?” Porhapó kacagott egy nagyot, s jóízűen megrágtá a sálnak is beillő szakállát. „Hoztunk hát, nem látod,

hogy itt lapul mindig a humorzsák? Hidd el nékem, asszonykám, mézes-mázos szavamra kiugrik egy törpeharcsa, addig nyomom a rizsát, míg egy halféleséggel az Úr meg nem áld. Uccu neki, jer ide, csónakomba ugorj be, azt se bánom, ha nem hal vagy, kóstolnék én rákot, csigát, algát is tán, csak nem árt...”

Szuroksötét lett, mire kiértek ismét a partra, humorzsákjuk lyukas volt, nem lett fogás, csak egy folt, beszivárgott némi vizecske, gyűszűnyi csak, a fene megette, cipőjük is átázott, nem áldás ez, hanem átok!

Ahogy a lábuk földet ért, csillagos is lett az ég, uramfia, mit látnak? Hiszen itt kalózok tanyáznak! Összehordtak hetet-havat, tüzet gyújtottak a vadak, vicsorogtak, aranyfoguk csillogott, a két öregecske meg már fent lógott. Lábuknál fogva himbálóztak, ijedükben imádkoztak. „Minek néktek rágós falat, egyetek inkább halat!” Porhanyó nagy mestere volt az ékesszólásnak, az est aranyköpése most sem maradt el: „Keressetek aranyhalat, legyen az az aranyfalat! Engedjete el minket, az angyalát!” S még ki se mondta, láss csodát, nagyot zuttyant a Porh család.

A faluban megszólaltak a vészharangok, lódobogás hallatszott, Kérges felől jött a felmentő sereg. A falu legifjabb kántora, aki a templomtoronyból lesi rendszeresen a csillagokat, ezúttal is fogta a távcsövét, és szemlélte az eget. De ahol az ég s a föld összeér, ott látta biza a furcsa tüzet s a két lógó öreget. Összecsördítette a fél falut, lóra pattant a sok deli vitéz s még az is, aki nem merész. Menekültek a kalózok, kámforra váltak menten, se hírük, se hamvuk, lelkem, kiengedték a keziféket, s uccu neki, illa-berek, szétröppentek, mint a legyek.

Porhanyó és Porhapó is felült egy apró lóra, olyan édes pirinyóra, poroszkáltak hazafele, elfogy lassan hát a mese. Por lepi be a vidéket, hol álmainkban zajlik élet.

Légy te, ki e mesét továbbírja, s hallgassa meg, aki bírja...

Ferdics Béla illusztrációja Csehy Zoltán *Kimaradsz egy körből* című verseskötetében (Anser Kiadó, 2021)